

PARTENERIATUL ȘCOALĂ- FAMILIE-SOCIETATE

NISTOR MARIA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ „I.G.SBIERA”,

HORODNIC DE JOS

Socializarea reprezintă demersul ce îi va urmări în permanență dezvoltarea socială a copilului.

„Socializarea este procesul prin care se formează personalitatea umană, prin care individul învață de la părinți, profesori, prieteni, colegi, din familie, din școală și din alte instituții, comportamente, abilități, informații, care îl transformă în ființă socială, capabilă să trăiască și să se dezvolte într-o societate.” (Pasti, Pieleanu, Păunescu, Stoica, Nițu, 2008, pagina 49)

Această formă de dezvoltare și integrare a individului în societate cuprinde 3 forme:

1.socializarea primară- copilul dobândește în această etapă informații și aptitudini indispensabile integrării în viața socială dar și totodată formarea eului social. Principalul agent de socializare al acestei etape este familia.

2.socializarea secundară- etapă în care socializarea primară este modificată odată cu contactul pe care îl are copilul la școală, la grădiniță, cu grupul de prieteni și colegi, unde își însușete norme și valori socializatoare, învață că este util societății, primește și își însușește roluri sociale dar și procese culturale.

3.socializarea continuă- este etapa în care școlarul își va implementa cele dobândite în etapele precedente pentru a-și fixa modele normative și culturale care îi vor oferi rolul de individ în societate.

Conexiunea individ-societate este strict condiționată de conceptele de socializare, sociabilitate și societate, toate acestea fiind posibile doar cu ajutorul familiei și al școlii. Aceste instituții sunt strict responsabile de integrarea copilului în vasta societate și de bagajul de norme, valori și comportamente dezirabile societății. Aceste două categorii de grupuri sociale sunt principalii vectori educativi cu o influență proeminentă, dintre care cel mai important este familia. Fiecare individ este o ființă socială care își duce existența socială în grupuri social organizate. Individul social se naște în interiorul unui grup social, se dezvoltă în grupuri sociale experimentale (familia) și își câștigă existența în cadrul grupului social (școala). Școala și familia implementează asupra copilului principii de organizare, sisteme de valori și atitudini și sentimentul de apartenență la grup pentru a-l ajuta să se integreze în diferite alte grupuri sociale dar și în societate.

Printre principalele drepturi ale copiilor se numără dreptul la o familie și dreptul la educație. Aceste valențe sunt principalii vectori benefici asupra integrării copilului în societate care au la bază un factor important și anume colaborarea celor două instanțe, ambele educative, în vederea formării unei relații strânse familie-școală. Un prim rol important în educarea copilului îl are familia, a cărei îndatorire este cea de a-i dezvolta acestuia: capacitatea

intelectuală, spirituală, morală, etică, estetică, religioasă, civică, etc. Educația nu este adresată doar copilului ci și părinților acestora. Școala le oferă acestora din urmă posibilitatea de a forma părinți pentru a organiza și desfășura împreună cu copiii lor diferite activități educative. În familie copilul beneficiază de o educație centrată pe particularitățile sale individuale, a propriilor interese, necesități, a intereselor familiei, o educație bazată pe tradiții, o educație privilegiată. Interațiunile dintre familie și școală au dus la îmbunătățirea procesului instructiv-educativ. Astfel acești doi vectori își coordonează eforturile în complexitatea actului educativ pentru a-l integra pe copil și a-i forma abilități de individ social capabil de a se integra în societate, de a-și forma și de a face parte din diverse categorii de grupuri, de a-și stabili scopuri, credințe și valori comune.

Părintele trebuie să aibă în permanență controlul frecvenței copilului la ore, al realizării temelor, al rezultatelor obținute, cât și oferirea sprijinului moral, ajutorului la teme, la realizarea anumitor proiecte, susținerea materială. Școala apelează la părinți pentru a stabili întâlniri colective organizate, cu scopul de informare despre programa școlară, orare, metode școlare, activități extracurriculare, lecții deschise, ateliere de lucru împreună cu elevii, de informare cu privire la comportamente, situații școlare, organizare de excursii, activități sportive, activități de consiliere, etc. În concluzie școala este o componentă esențială a vieții cotidiene din familiile elevilor. Dezvoltarea elevilor este influențată de modul în care familia se raportează la instituția educațională cu tot ce se întâmplă în ea și cu toate componentele și procesele sale. Această raportare este influențată de o vastă categorie de factori precum: categoria socio-profesională, structura familiei, studii și presiunile exercitate de realizarea educației.

Prezența educației realizată la școală își pune amprenta asupra conținuturilor educației din familie, părinții fiind astfel responsabilizați de a prelua oarecum rolurile cadrelor didactice și de a asigura o continuitate a ceea ce se învață la școală și acasă (jocuri, vizite la muzee, lecturi suplimentare, participarea la diverse spectacole, etc. Școala îi oferă o pregătire atât copilului cât și familiei în vederea integrării sale și prin faptul că reușește să îl deconecteze oarecum de permanenta legătură sa cu membrii familiei sale, stabilind o oarecare distanță între aceștia. În concluzie școala introduce familia într-o largă rețea de sociabilitate ai cărei puncte forte ai integrării sunt colegii, profesorii, familia, atribuind astfel părinților o identitate socială de tip particulară. În cadrul acestui statut părinții cunosc sentimentul de influență socială și spirituală asupra integrării copilului, dar și a lor, în viața comunității. Însă și familia influențează școala, prin implicarea părinților la diferitele activități organizate, aceștia iau contact direct și sunt un intermediar între copil-școală. De aici părintele află despre standardele cerute de profesori, valori școlare transmise, cunoașterea reușitei sau eșecului, satisfacția sau insatisfacția profesorilor dar și a părinților, cu scopul medierii. Interacțiunea școlii cu familiile elevilor duce la creșterea complexității role-set-urilor profesorilor.

Ideea de parteneriat între școală și familie este o formă de parteneriat de tip pedagogic, cu scopul de a realiza obiective educaționale. Astfel familiei i se aduc la cunoștință interese, nevoi, responsabilități și în cele din urmă educare cu scopul integrării micii ființe sociale în alte grupuri de tip sociale, formale, informale sau nonformale dar și în societate. Acest parteneriat presupune un angajament de comun acord pentru realizarea aceluiași scop comun: copiii, un aport de resurse, prestare de diferite servicii și un cadru instituționalizat. Astfel sunt înlăturate efecte negative precum eșecul școlar, modificarea calitativă a raportului familie-școală, dar mai ales formarea unui individ ce se va integra cu siguranță în societate.

În concluzie ca și un rezumat al acestei lucrări, familia și școala sunt neapărat necesare împreună. Educația începe în familie, aceasta este primul grup social al copilului unde dobândește credințe, norme și valori necesare în integrarea copilului în viața școlară, în cadrul grupului de colegi, prieteni, tot de aici vine și expresia „cei șapte ani de acasă”. Educația este un proces lent, ce se desfășoară treptat, ce trebuie să aibă o continuitate de la școală, acasă, în familie. Aceste două componente sunt absolut necesare în dezvoltarea individului social și trebuie să fie în permanentă conexiune. În funcție de interacțiunile primite din aceste două medii, copilul va manifesta în societate atitudini generale cu ceilalți indivizi, cu obiectele din mediul său, cu îndatoririle pe care le va avea, formându-și astfel un caracter și o conduită. Copiii au absolută nevoie de exemple benefice și plăcute societății, exemple care au la bază răbdare, înțelegere, devotament, îndrumare și toleranță. Toate motivele enumerate pledează pentru necesitatea comunicării și stabilirii unui arteneriat între familie și școală. Toate tipurile de noi educații își au continuitate în familie: educație pentru sănătate, educație pentru mediu, educație pentru timpul liber, educație interculturală, ș.a.m.d. Toți factorii educativinși pun amprenta asupra dezvoltării personalității, capacităților, comportamentului și integrării elevilor în societate, dacă sunt realizate sub forma unui set de cerințe educative, cea mai importantă dintre acestea fiind cea de tip civic. Datorită colaborării familie școală pe lângă faptul că îi facilitează și asigură copilului integrarea, apar și alte beneficii: scăderea abandonului școlar, reducerea absenteismului, creșterea calității actului educațional, creșterea promovabilității, un număr mai mare de copii care vin la școală, integrarea copiilor de alte etnii, integrarea copiilor cu handicap în învățământul de masă, dar cea mai importantă realizarea este schimbarea mentalității oamenilor.

Concretizând informațiile oferite, se poate afirma faptul că această colaborare contribuie la dezvoltarea societății contemporane prin acordarea autorității resurselor familiale, transformând sacrificiile, disponibilitatea, dragostea și altruismul părinților în resurse primordiale de dezvoltare și integrare a copilului în societate.

Bibliografie:

- E.Stănciulescu, *Sociologia educației familiale, volumul I*, Editura Polirom, Iași, 1997;
- A.Baban, *Consiliere educativă*, Editura Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2001;
- D.O.Ștefănescu, A.Bulai&co, *Sociologie-Manual pentru clasa a XI-a*, Editura Humanitas Educațional, 2008;
- E.Șincai, G.Alexandru, *Școala și familia*, Editura Gheorghe Cârțu-Alexandru, Craiova, 1993;